

ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ

ਮੱਤੀ 10: 37-39; 16:24-26; ਮਰਕੁਸ 8:34-37;
 ਲੂਕਾ 9:23-25; 14:26, 27; ਰੋਮੀਆਂ 6:1-11;
 ਗਲਾਤੀਆਂ 2:20, 21; 6:14; ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 1:21

“ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਨਾ ਤੁਰੇ ਮੇਰੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ” (ਮੱਤੀ 10:38)।

ਯਿਸੂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਸੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ। ਉਹਦੀ ਸਲੀਬ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਲੀਬ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਅਸਾਨ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਉਹਦੀ ਸਲੀਬ ਨੂੰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜਦ ਤਕ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਲੀਬਾਂ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦੇ ਤਦ ਤਕ ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਲਈ ਉਹਦੀ ਸਲੀਬ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਨਾ ਸਕਾਂ, ਪਰ ਖੁਦਾ ਮੈਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਥਾਂ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਰਾਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ। ‘ਮਹਾਨ ਉਹ’ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਮੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ‘ਵੱਡਾ ਮੈਂ’ ਨੂੰ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ‘ਚ ਸੰਪੂਰਣ ਭਲਿਆਈ ਮਸੀਹ ਦਾ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਹੈ (ਗਲਾਤੀਆਂ 2:20, 21)। ਸਲੀਬ ਤੇ ਯਿਸੂ ਸਾਡੀ ਥਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਾਡੀ ਖਾਤਿਰ ਵੀ ਮਰਿਆ।

ਅਸੀਂ ਵੀ, ਮਰਦੇ, ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਲੀਬਾਂ ਚੁੱਕਦੇ ਹਾਂ। ਉਹਨੇ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਸਲੀਬਾਂ ਚੁੱਕਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਕਿਰਪਾ ਜਾਂ ਫ਼ਜ਼ਲ ਨੂੰ ਕਮਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਪਰ ਇਹਦੇ ਲਈ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਹੋਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਮੁਕਤੀ ‘ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਆਓ, ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਬਾਹਰ ਰਹਿ’ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਮਾਰਟਿਨ ਲੂਥਰ ਕਿੰਗ, ਜੂਨੀਅਰ ਨੇ ਸਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, ‘ਜੇ ਸਲੀਬ ਅਸੀਂ ਚੁੱਕਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿਚ ਤਾਜ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।’¹ ਗਲ ‘ਚ ਪਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਲੀਬ ਕਦੇ ਵੀ ਮੋਢੇ ਤੇ ਰੱਖੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਲੀਬ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ।

‘ਸਸਤੀ ਕਿਰਪਾ’ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਸਤੀਆਂ ਸਲੀਬਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਹੋਣਾ ਸੌਖਾ ਹੈ, ਪਰ ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਅਮਲ ‘ਚ ਲਿਆਉਣਾ ਔਖਾ ਹੈ।

ਆਓ ਵਚਨ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ: ‘ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ

ਆਪ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੇ' (ਲੂਕਾ 9:23; ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 16:24; ਮਰਕੁਸ 8:34)। ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ?

(1) ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਖ਼ਾਸ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਚੁੱਕਣ ਦਾ ਯਿਸੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਹਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹਦੀ ਸ਼ਰਤ ਧਰਮਸਿਧਾਂਤ, ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਅਬਦੀ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ 'ਅੰਦਰ' ਹੋ ਜਾਓ ਜਾਂ ਫਿਰ 'ਬਾਹਰ।' ਉਹਨੇ ਕੋਈ 'ਜੇ ਅਤੇ ਜਾਂ ਪਰ' ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਨਾ ਆਵੇ ਮੇਰਾ ਚੇਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ' (ਲੂਕਾ 14:27)। ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, 'ਸੋ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਜੋ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਨਾ ਤਿਆਗੇ ਉਹ ਮੇਰਾ ਚੇਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ' (ਲੂਕਾ 14:33)। ਸਲੀਬ ਮੌਤ ਲਈ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ, ਪਾਪ ਤੋਂ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਮਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸਲੀਬਾਂ ਮਹਿੰਗੀਆਂ ਹਨ। ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਡੀਆਂ ਤਿੰਨ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਹਨ: 'ਮੈਂ, ਮੇਰਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ।' ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਤੋਂ ਮਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਦੇ ਸਰਸਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰਕੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਮਸੀਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਲੀਬ ਤੇ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਮਸੀਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਸਾਨ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਲਾ ਅਸੀਂ ਕੀਮਤ ਦਿਆਂਗੇ? ਭਲਾ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਮਰਾਂਗੇ? ਭਲਾ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਛੱਡਾਂਗੇ? ਯਿਸੂ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਮੰਨਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਚ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪਾਉਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਖ਼ੁਦਾ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਲਿਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਸਾਡੇ 'ਚ ਯਕੀਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੱਤਰੀਆਂ ਜੀਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੰਜੀਲ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚਲੀ ਸਲੀਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾਂ ਕਿ ਪੈਰੋਲ ਜਾਂ ਜ਼ਮਾਨਤ (ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਇਹ ਵਚਨ ਲੈ ਕੇ ਛੱਡਣਾ ਕਿ ਉਹ ਮਿਥੇ ਹੋਏ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ) ਤੇ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਮੁਜਰਿਮਾਂ ਵਾਂਗ ਜੀਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਸਾਡੇ ਵਿਚ 'ਮਨਸ਼ਾ ਅਤੇ ਅਮਲਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੇਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ' ਕਰਨ ਲਈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:13)। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਦੇ ਬਰਤਨ ਬਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:20, 21)। ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਨਿੱਜੀ ਸਬੰਧ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸ਼ੱਕ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਵੇਗਾ।

(2) ਸਲੀਬ ਰੋਜ਼ ਚੁੱਕਣੀ ਹੈ। 'ਹੈਂ!' ਰੋਜ਼? ਮਸੀਹੀ ਹੋਣਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਪਲ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਦੋ ਟੁਕ ਕਿਹਾ, '... ਮੈਂ ਰੋਜ਼ ਮਰਦਾ ਹਾਂ' (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:31)। ਜਿਵੇਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਰੋਜ਼ ਜੀਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨਾ ਵੀ ਰੋਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਦੀ ਰੋਟੀ (ਮੱਤੀ 6:11) ਭਾਵ ਰੋਜ਼ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਰੋਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 17:11; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 3:13)। ਮੁੱਢਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਰੋਜ਼ ਵਧਦੀ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:47; 16:5)। ਮੁਕਤੀ ਪਾਉਣ ਲਈ ਇਕ ਪਾਪੀ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਮਰਨਾ ਅਤੇ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਕੰਮ ਹਨ, ਇੱਕੋ ਨਹੀਂ। 'ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ' ਨਾਲ 'ਸਲੀਬ ਚੁੱਕਣ' ਨੂੰ ਨਾ ਉਲਝਾਓ।

ਸਾਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਨਵੀਂ ਮਾਫੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਮਾਫੀ ਅੱਜ ਜਾਂ ਕੱਲ੍ਹ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨਬਦਲੀ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਮਰ ਕੇ ਮਰੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਰੋਜ਼ ਮਰਨਾ ਸਾਡੀ ਰੋਜ਼ ਦੀ ਪਸੰਦ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਰੋਜ਼ ਜੀਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ...

- ... ਅਸੀਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।
- ... ਅਸੀਂ ਪਿਛਾਂਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੁੜ ਸਕਦੇ।
- ... ਸਾਡੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਹੁਣ ਆਪਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਰਹੀਆਂ।
- ... ਸਾਡੇ ਮਨ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਸੀਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ।
- ... ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਸੀਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।
- ... ਸਾਡੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਸੀਹ ਬੋਲਦਾ ਹੈ।
- ... ਸਾਡੀਆਂ ਦੇਹਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮਸੀਹ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਤਦ ਤਕ ਚੁੱਕੀ ਰੱਖੋ, ਜਦ ਤਕ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਜਿਹਨੂੰ ਉਹਦੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਹੈ, ਫਿਰ ਇਹ ਉਹਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ। (ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿਓਗੇ।)

(3) ਮੇਰੀ ਸਲੀਬ ਮੇਰੇ ਕਈ ਬੋਝਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ, 'ਇਹ ਬੋਝ ਮੇਰੀ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।' ਯਿਸੂ ਨੇ 'ਸਲੀਬ' ਕਿਹਾ, 'ਸਲੀਬ' ਨਹੀਂ। ਸਲੀਬ ਉਹ ਹੈ ਜਿਹਨੂੰ ਅਸੀਂ 'ਚੁੱਕਦੇ' ਹਾਂ ਨਾ ਕਿ ਉਹ ਜਿਹਨੂੰ 'ਕਿਸੇ ਨਾਲ' ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਅਜਿਹੀ ਸੋਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਗਲਾਤੀਆਂ 2:20, 21 ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ 'ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਭਰਪੂਰ' ਹਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਅੱਠ ਨਿੱਜੀ ਪੜਨਾਓ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। 'ਮੈਂ' ਪੰਜ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦ ਕਿ 'ਮੇਰੇ' ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਵੱਡਾ ਸਵੈਵਿਰੋਧੀ ਕਥਨ ਕੀ ਹੈ? ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਚੜ੍ਹਾਉਣ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮਰੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਲੋਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮਰੇ ਹਨ। ਸਭ ਕਾਸੇ ਲਈ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਬੰਦੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਛੱਡ ਦੇਣ ਦੀ ਕਾਬਲੀਅਤ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਲਈ ਸੇਵਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

(4) ਮੇਰੀ ਸਲੀਬ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਜਾਂ ਅਫਸੋਸਨਾਕ ਸ਼ਹਾਦਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਸਲੀਬ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਦੀ 'ਮੌਤ ਅਤੇ ਉਦਾਸੀ' ਨੂੰ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 15:11-14; ਰੋਮੀਆਂ 14:17; 15:13; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:2; ਯਾਕੂਬ 1:2; 1 ਯੂਹੰਨਾ 1:4; 3 ਯੂਹੰਨਾ 4)। ਅਫਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਫਜ਼ਲ ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਨੰਦ ਦੇ ਬਗ਼ੈਰ ਆਪਣੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾ ਦਿਓ। ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਸੁਨੇਹੇ ਨੂੰ ਸਤੋਇਕੀਵਾਦ ਨਾਲ ਨਾ ਮਿਲਾਓ। ਸਲੀਬ ਚੁੱਕਣਾ ਸਕਾਰਤਮਕ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਭਾਵ ਆਨੰਦ ਭਰਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਫਸੋਸਨਾਕ। ਇਹਦੇ ਨਾਲ ਫਤਹਿਮੰਦ ਜੀਵਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਦਿਮਾਗੀ ਸ਼ਹਾਦਤ। ਸਾਨੂੰ 'ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਾਫੀ' ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(5) ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਮਾਫੀ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਵੰਡਣਾ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕਣਾ, ਮਾਫ਼ੀ ਪਾਏ ਹੋਏ ਜੀਣਾ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਅਤੇ ਖੁਦੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾ ਸਕੀਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕੀਏ (ਵੇਖੋ 1 ਯੂਹੰਨਾ 3: 16-18)। ਸਲੀਬ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਡੀ ਪੁਕਾਰ ਹੈ। ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਜਦ ਤਕ ਆਦਮੀ ਫ਼ਜ਼ਲ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਤਦ ਤਕ ਉਹਨੂੰ ਰਹਿਮ ਦੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ।

ਹਰ ਆਦਮੀ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈ ਕੇ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਕਬੂਲ ਕਰਨਾ ਹੈ, ‘ਸਲੀਬ ਤੇ ਹੀ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਦਾ ਹੈ।’ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਲਿਖ ਲਓ।

*ਸਲੀਬ ...
ਹੋਰ ਰਾਹ ਹੀ ਨਹੀਂ!*